

HỒI THỨ BẢY MƯƠI LĂM
GAN MẬT ANH HÙNG

Câu nói của Trầm Lăng làm cho Hùng Miêu Nhi hơi mừng nhưng hần lại hỏi:
- Tại sao nàng lại không làm thế?

Trầm Lăng nói:

- Bởi vì dùng lửa hoặc nước là một việc quá thông thường!

Trầm Lăng nói thật chậm:

- Nàng tuy độc ác, nhưng thật đáng gọi là... tiên nữ của ác ma... Nàng tuy lòng dạ không tốt, nhưng cũng lại là cái không tốt... siêu phàm, cho nên những biện pháp thông thường mà ai cũng có thể nghĩ ra thì nàng không dùng đến!

Hùng Miêu Nhi thở phào:

- Nhưng cũng cầu cho nàng đừng làm như thế!

Trầm Lăng nói:

- Biện pháp của nàng dùng để đối phó với chúng ta nhất định sẽ là một biện pháp hết sức lạ lùng, không một ai có thể đoán được...

Hần thở dài, nói tiếp:

- Nàng muốn làm cho chúng ta chết, nhưng phải bằng cái chết mà chúng ta sẽ phục nàng!

Chu Thất Thất vụt nói:

- Anh hiểu lòng dạ cô ta quá hế!

Trầm Lăng cười gượng:

- Chuyện đã tới nước này, không hiểu cũng phải tìm mà hiểu chứ!

Chu Thất Thất hỏi:

- Bạch Phi Phi quả là một con người ghê gớm đến thế cơ à?

Trầm Lăng thở ra:

- Nàng không phải là một người con gái tầm thường, ai cũng không thể phủ nhận được điều đó cả!

Chu Thất Thất nói nhỏ nhưng giọng nàng hơi từng tấc:

- Tiếc quá, phải có con Bạch Phi Phi ở đây, nghe anh nói chắc nó hả lòng hả dạ lắm!...

Vừa nói hết câu, nàng vụt chồm lên cắn một cái thật mạnh vào cổ Trầm Lăng...

Tuy làm bộ giận như thế nhưng chính Chu Thất Thất mới là kẻ hả lòng hả dạ hơn ai hết, ngay trong lúc này, nàng là kẻ vui sướng hơn ai hết...

Chỉ cần có Trầm Lăng ở bên mình, chỉ cần Trầm Lăng nói chuyện với nàng là nàng vui vẻ, vì đó là hy vọng, là yêu cầu cấp thiết và duy nhất trong đời sống của nàng!

Bao nhiêu sự hung hiểm, bao nhiêu chuyện đáng sợ trước mắt, nàng đều có thể xem thường, cả đến chuyện chết sống nàng cũng thị như không có, chỉ cần phải có Trầm Lăng bên cạnh nàng thôi!

Trừ Chu Thất Thất ra, còn lại người nào cũng cảm nghe lo lắng nặng nề...

Độc Cô Thương cứ càu nhàu trong miệng:

Nàng sẽ đối phó bằng một biện pháp lạ lùng... Không ai có thể nghĩ ra biện pháp ấy... nghĩa là biện pháp gì?...

Hùng Miêu Nhi bực dọc:

- Bất luận biện pháp gì, tôi trông nó làm phúc cái cho rồi, càng sớm càng tốt, chần chờ riết phát ghét!

Vương Lâm Hoa cười khẩy:

- Đừng có nóng, nàng không để Hùng huynh đợi lâu đâu!

Vương Lâm Hoa vừa nói dứt thì chợt nghe có tiếng chân người...

Tiếng bước chân thật nhẹ, nhưng hoàn cảnh này dội vào tai bọn Trầm Lăng nghe tung tung như tiếng trống...

Độc Cô Thương nắm chắc hai bàn tay nghiêng răng hỏi nhỏ:

- Ai? Đoán coi kẻ đến là ai?

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Không đoán được, chúng ta không bao giờ đoán được!

Tiếng bước chân đứng lại, dừng ở phía ngoài...

Một khối đá bị nạy, khe hở nơi đó lộ ra hơi rộng...

Ánh sáng của ngọn đèn hắt ra, quét ngang gương mặt trắng bệch của Độc Cô Thương.

Ánh sáng rọi thành linh, Độc Cô Thương giật mình thụt lùi mấy bước và quát lên:

- Ai?

Tiếng đáp ở bên ngoài :

- Ta!

Giọng nói trầm trầm lạnh ngắt, mang theo một uy lực kinh người...

Tiếp liền theo, từ nơi kẽ đá lộ ra đôi mắt: Đôi mắt xanh rờn y như dã thú chứ không phải mắt người...

Độc Cô Thương buông thỏng đôi tay run rẩy:

- Khoái... Khoái Lạc... Vương...

Từ bên ngoài, Khoái Lạc Vương cất giọng lạnh như băng:

- Rất tốt, ngươi vẫn còn nhớ đến danh hiệu của bản vương đó là một điều rất tốt!

Mất cả tự chủ, Độc Cô Thương thụt lui liên tiếp... Tiếng nói của Khoái Lạc Vương làm cho hắn chợt cảm nghe như nhiều ngọn roi ma quất quất vào da thịt, hắn nghe toàn thân như giật giật liên hồi...

Khoái Lạc Vương gằn gằn:

- Không ngờ à? Không ngờ rằng bản vương tìm ra các ngươi ở đây à?

Độc Cô Thương bấu chặt móng tay vào da thịt:

- Ngươi... ngươi làm sao...

Khoái Lạc Vương cười:

- Tại làm sao bản vương lại không biết chứ? Câu hỏi đó quá thừa, ngươi quên rằng bản vương là một con người không việc gì không biết, không việc gì không làm được sao? Trên khắp cõi trần này đâu có gì có thể qua mắt được bản vương?

Độc Cô Thương bủn rủn ngồi bệt ngay xuống đất...

Ánh sáng của ngọn đèn di động, quét qua khuôn mặt của Hùng Miêu Nhi...

Hùng Miêu Nhi tròn tròn hai mắt nhưng phải thụt lui ra sau hai bước.

Khoái Lạc Vương cười:

- Tốt lắm, ngươi vẫn còn sống, không thể phủ nhận đây là một chuyện xảy ra ngoài dự liệu của bản vương. Độc Cô Thương là kẻ hiếu sát đã biến thành cố tật, thế mà không ngờ hắn lại có thể tha người...

Hùng Miêu Nhi quát lớn:

- Chỉ vì hắn là người, hắn còn có nhân tính chứ không phải như người...

Ánh sáng lại dòi ngay vào mặt Vương Lâm Hoa...

Vương Lâm Hoa đứng dựa lưng sát vào vách, da mặt hắn y như biến thành một màu xám ngoét như vách đá, mồ hôi trên trán hắn từng giọt từng giọt nhỏ xuống ròng ròng...

Chỉ có đôi mắt của hắn là không thay đổi: vẫn đôi mắt tinh ranh giảo hoạt, hắn lia tia mắt xoay nhanh bốn phía, hắn cố tìm một kẽ hở để tạo ra sinh lộ...

Khoái Lạc Vương cười:

- Lại rất là tốt, có lẽ đây là Vương Lâm Hoa, kẻ có đại danh vang Trung Nguyên đấy chứ gì? Trừ Vương Lâm Hoa là một kẻ thông minh nhất hiện nay, còn ai có thể có đôi mắt ác độc như thế nữa.

Vương Lâm Hoa nhếch mép:

- Không dám, không dám!

Khoái Lạc Vương nói:

- Bản vương có nghe người ta nói Vương Lâm Hoa là kẻ thông minh nhất hiện nay, bây giờ gặp đây, mới thấy rõ bộ mặt quả là thông minh ấy!

Vương Lâm Hoa cười:

- Không dám, quá khen quá khen!

Khoái Lạc Vương lạnh lùng:

- Chỉ tiếc rằng ngươi đã làm một việc quá ngu.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Sao?

Khoái Lạc Vương nói:

- Bất cứ một kẻ nào chống đối với bản vương, nếu không phải diên thì kẻ đó cũng khất khùng. Con người của ngươi như thế ấy, nếu đừng đại dốt chống đối với bản vương, sẽ được sống trọn một đời lạc thú.

Vương Lâm Hoa rùn vai:

- Thật ra thì tôi cũng không muốn chống đối với ông, nếu ông thả tôi ra thì tôi...

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Bây giờ người mới nói câu đó thì quá muộn rồi!

Ánh đèn lại dờn qua mặt Trầm Lăng và Chu Thất Thất...

Vẻ mặt Chu Thất Thất không chút sợ sệt, đôi mắt nàng cứ đăm đăm nhìn Trầm Lăng như không việc gì xảy ra...

Trước mắt nàng bây giờ không có hận thù, không có oán ghét mà chỉ có yêu đương...

Nàng vuốt mặt Trầm Lăng và giọng nàng thật dịu:

- Trong mấy ngày qua anh ốm quá, ốm đến nỗi trông thấy rõ!

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Vĩ đại, thật là vĩ đại... "Ái tình" quả là vĩ đại, ái tình có thể làm cho người ta quên tất cả... Trầm Lăng, người quả là một con người nhiều hạnh phúc đấy nhé!

Trầm Lăng mỉm cười:

- Ái tình vĩ đại như thế, chỉ tiếc cho những người không biết hối tiếc, có nhiều người đã yêu họ, thế nhưng họ lại vất bỏ như một món đồ chơi.

Khoái Lạc Vương trầm giọng:

- Người nói thế là với nghĩa gì?

Trầm Lăng đáp:

- Tôi nói thế là nghĩa gì, thiết tưởng ông là người hiểu rõ hơn ai hết mới phải!

Lặng thinh một chút, Khoái Lạc Vương vụt cười lớn:

- Bất luận như thế nào, các vị vẫn còn sống nơi đây, đó là chuyện đáng mừng.

Trầm Lăng gặng lại:

- Là chuyện đáng mừng à?

Khoái Lạc Vương nói:

- Nhất định các vị không thể nào hiểu nổi và tại sao nếu các vị chết đi lại là một chuyện thương tâm đối với bản vương?

Đã sẵn bực vì câu nói của lão ta nãy giờ, Hùng Miêu Nhi giận dữ quát lên:

- Muốn gì thì muốn, đừng nói chuyện tầm ruồng!

Khoái Lạc Vương cười sằng sặc:

- Bởi vì nếu không phải chính tay bản vương giết các vị, thì quả là một điều đáng tiếc trên đời... Cho nên khi thấy các vị còn đợi ở nơi đây, thì bảo sao bản vương không thích thú!

Hùng Miêu Nhi gầm lên:

- Đã vậy thì tại sao ngươi còn chưa chịu ra tay?

Khoái Lạc Vương chậm rãi nói:

- Giết người cũng là cả một nghệ thuật, các vị không phải là những kẻ tầm thường, nếu bản vương lấy cách thông thường mà giết các vị chẳng hóa ra đã tự làm mất cả hứng thú đi sao?

Như không còn dẫn được, Độc Cô Thương hỏi bằng giọng run run:

- Ngươi... ngươi định làm gì?

Khoái Lạc Vương hỏi lại:

- Các vị quả thật muốn nghe à?

Vương Lân Hoa vụt cười:

- Nếu ông giết tôi thì nhất định ông sẽ hối hận về sau!

Khoái Lạc Vương lắc đầu:

- Bản vương hành sự không bao giờ hối hận cả!

Vương Lân Hoa nhướng mắt:

- Thật à? Thật không hối hận à?...

Hắn vụt ngửa mặt cười, nói tiếp:

- Nếu thế thì cứ thử xem, cứ giết đi!

Khoái Lạc Vương hất mặt:

- Sao? Trầm Lãng?

Trầm Lãng nói bằng một cách bình thản:

- Tôi thì tôi rất an tâm, vì tôi biết hiện thời ông chưa định giết tôi.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Cuối cùng Trầm Lãng vẫn là kẻ thông minh... Các vị bây giờ là những con chim ở trong lồng, sớm muộn gì rồi cũng sẽ phải chết, bản vương đâu có chuyện chi mà phải vội...

Ông ta ngừng một chút rồi vụt cất giọng hòa hoãn:

- Thật ra thì bây giờ các người vẫn có hai con đường để chọn.

Hùng Miêu Nhi nhướn mắt:

- Lại có chuyện hai con đường!

Khoái Lạc Vương nói tiếp:

- Con đường thứ nhất tự nhiên là chết, bất cứ lúc nào bản vương cũng có thể đặt các vị vào con đường đó được cả, có lẽ các vị không bao giờ nghĩ ngờ về bản lĩnh đó của bản vương chứ?

Vương lân Hoa nhìn Hùng Miêu Nhi không nói... tự nhiên điều đó không một ai có thể chối cãi được...

Làm thỉnh một lúc, Vương lân Hoa hỏi:

- Thế còn con đường thứ hai?

Khoái Lạc Vương nói:

- Con đường thứ hai là các vị bằng lòng với bản vương một việc, thì bản vương sẽ để cho các vị yên ổn ra khỏi nơi này, và trong một tiếng đồng hồ bản vương hứa là sẽ không đuổi theo.

Hùng Miêu Nhi gặng lại:

- Trong vòng một tiếng đồng hồ không đuổi theo à? Có thật thế không?

Khoái Lạc Vương nói:

- Tự nhiên là thật chứ giả làm sao được? Trong vòng một tiếng đồng hồ, các vị có thể rời khỏi nơi đây xa lắm, thêm nữa, bản vương hứa rằng trong vòng ba ngày ba đêm, các vị đừng để bản vương theo kịp thì từ rày về sau, bản vương sẽ không bao giờ động đến một sợi lông chân của các vị!

Bọn Chu Thất Thất, Độc Cô Thương, Hùng Miêu Nhi và Vương lân Hoa đưa mắt nhìn nhau thoáng vẻ hơi mừng...

Thật ra họ không phải đều là những người sợ chết, nhưng trước cảnh nguy vong chột lóc lên một chút sinh cơ thì ai lại không hy vọng vì cho dù Khoái Lạc Vương tuy mạnh nhưng nếu họ chạy trước một tiếng đồng hồ thì lão ta cũng không có cách gì theo kịp được.

Chỉ riêng Trầm Lăng thì thấy khác, nghe Khoái Lạc Vương nói, hần thở ra:

- Nhưng nếu muốn đi vào con đường thứ hai đó thì phải nhận điều kiện, có phải thế không?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Quả là Trầm Lăng nhìn suốt được lòng ta!

Vương Lâm Hoa lại hỏi:

- Điều kiện đó ra sao?

Khoái Lạc Vương nói:

- Ta chỉ cần lấy một cái đầu người!

Vương Lâm Hoa đổi sắc:

- Đầu của ai?

Khoái Lạc Vương nói thản nhiên:

- Điều mà bình sinh bản vương rất căm hận, đó là người bội phản, cho nên kẻ đã phản ta mà đứng trước mặt ta thì ta nhất định không cho hắn sống đến một giây.

Vương Lâm Hoa thở phào:

- Có phải ông định giết Độc Cô Thương?

Khoái Lạc Vương vụt găm lên:

- Đúng, chỉ cần các người lấy đầu hắn trao cho ta thì ta sẽ để các người yên ổn ra khỏi nơi đây lập tức!

Tia mắt rờn rợn của Vương Lâm Hoa dời về phía Độc Cô Thương...

Hùng Miêu Nhi quát lên:

- Độc Cô Thương có nhiều ân nghĩa, kẻ nào đụng đến lông chân của hắn, ta sẽ sống chết ngay với kẻ đó!

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Người đã suy nghĩ kỹ hay chưa? Nếu các người không bằng lòng, tự nhiên là chết hết, trái lại, thỏa thuận theo điều kiện đó thì sẽ tiết kiệm được bốn mạng người... Chuyện quá tốt như thế mà kẻ nào không bằng lòng thì kẻ đó là ngu!

Hùng Miêu Nhi trừng mắt nghiêng răng:

- Người... người đừng có hòng bức bách chúng ta làm cái chuyện tuyệt tình tuyệt nghĩa!

Khoái Lạc Vương lạnh lùng:

- Bản vương muốn cho thiên hạ thấy rằng, kẻ nào bội phản bản vương thì kẻ ấy rước lấy kết quả cực kỳ thảm hại!

Vương Lâm Hoa nói:

- Dùng cách ấy làm gương cho kẻ khác thì thật là quá hay, mình không nên trách ông ta gì cả... trái lại, có lẽ còn phải tán thành...

Hùng Miêu Nhi nạt lớn:

- Không, thà là cùng chết cả, chứ ta không bằng lòng giết hẳn!

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Người quả là ngu nhưng ta nghĩ Trầm Lăng sẽ không ngu như thế.

Chu Thất Thất lớn tiếng:

- Trầm Lăng cũng vậy, không thể giết bạn để sống...

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Tôi hỏi là hỏi ý kiến của Trầm Lăng, chứ không phải hỏi cô.

Tự nhiên là như thế, chỉ cần Trầm Lăng đồng ý là đủ, ai phản đối cũng không thành vấn đề...

Tất cả bao nhiêu cặp mắt đều hướng về phía Trầm Lăng...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Vương Lâm Hoa, tôi hy vọng rằng anh nên biết một việc.

Vương Lâm Hoa nói:

- Tôi nghe đây, nói đi!

Trầm Lăng nói chậm chậm:

- Anh nên biết rằng tôi không phải là hạng người quá sợ chết như anh đâu!

Vương Lâm Hoa biến sắc, Độc Cô Thương thì nước mắt rưng rưng...

Hùng Miêu Nhi vỗ tay cười lớn:

- Trầm Lăng vẫn là Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi này xem không trật một ai mà!

Chu Thất Thất ngã vào mình Trầm Lăng, nàng cười hăng hắc:

- Tôi lại càng không bao giờ nhìn lầm ai cả... thật là thích thú ghê đi...

Nàng cười nhưng nước mắt nàng ràn rụa, chứng tỏ sự vui mừng quá sức đã làm cho Chu Thất Thất cười ra nước mắt!

Khoái Lạc Vương cười gằn:

- Hay, các người đều là bậc nghĩa sĩ, nhưng bản vương cần xem cái nghĩa khí của các người giữ được bao lâu?

Ông ta chấm dứt câu bằng một cái vỗ tay...

Từ khe hở, dưới ánh đèn, bảy tám đốm sáng lập lòe bay vút vào bên trong, tiếng "vo vo" rít xé trong không khí

Trầm Lăng kêu lên:

- Kim Độc Phong!

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Trầm Lăng quả đúng là con người hiểu rộng biết nhiều, đúng đó là một thứ ong cực độc... Chỉ cần bị chích trúng một mũi thôi thì sẽ bị đau nhức suốt bảy ngày đêm, và cuối cùng sẽ bị chảy nước vàng mà chết!

Hùng Miêu Nhi nhún mình, bảy tám con ong đã bay vù tới như những đốm lửa.

Vương lân Hoa nghiêng răng quất hai ống tay áo rộng, hai con ong bị cuốn, hết bay...

Độc Cô Thương nhảy dựng lên dẫm nát hai con nữa.

Chỉ có Hùng Miêu Nhi tay không, áo ngắn, hấn không dám đụng tới, chỉ còn có cách nhảy quanh tránh né...

Trầm Lăng chồm mình tới búng tay liên tiếp, mấy con ong còn sót lại rớt luôn.

Khoái Lạc Vương cười:

- Hay, áp dụng "Đàn Chỉ Thần Công" một cách rất hay!

Hùng Miêu Nhi cười ngạo nghễ:

- Bây giờ người mới biết lợi hại à?

Khoái Lạc Vương lạnh lùng:

- Người đặc ý hơi sớm đấy! Tám con ong độc ta vừa thả vào đó chỉ là "giới thiệu" thôi mà...

Ông ta cười ha hả, nói tiếp:

- Trong tổ ong của bản vương có đến hàng vạn con, chứ đâu phải chỉ loe ngoe như thế? Các người chỉ có thể giết được năm bảy con, chứ nếu vài ngàn con bay ra một lượt, thì liệu các người còn có cười được nữa hay không chứ?

Vương lân Hoa la lớn:

- Còn đợi gì nữa mà không giết hấn? Chờ ông ta thả cả bầy ong vào để chết hết cả đám đấy à?

Hùng Miêu Nhi sùng sộ:

- Không, cho dù cách gì đi nữa, cũng không ai có quyền đụng đến Độc Cô Thương!

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Trầm Lăng, chẳng lẽ ngươi cũng ngu như Hùng Miêu Nhi sao?

Trầm Lăng cười:

- Cũng có lúc ta thấy cũng cần ngu như thế!

Chu Thất Thất nói:

- Tôi cũng tình nguyện thà cùng chết với Độc Cô Thương!

Vương Lâm Hoa dậm chân:

- Thật là tức chết đi thôi... gặp cái bọn điên này thì kể như hỏng hết...

Độc Cô Thương vùng trâm giọng:

- Khoái Lạc Vương là kẻ đại ác, đại gian, nhưng hắn đã nói ra thì không bao giờ lại nuốt lời, hắn nói thả các vị là hắn thả, hắn hứa trong vòng một tiếng đồng hồ không đuổi theo thì nhất định hắn sẽ làm đúng như thế...

Hùng Miêu Nhi gắt:

- Đó lại là một chuyện khác!

Độc Cô Thương lắc đầu, gương mặt hắn chợt có vẻ lơ đãng:

- Các vị có lòng với tôi như thế, thật là một việc quá sức tưởng tượng của tôi... Trong đời của Độc Cô Thương này được có hai người bạn tốt như thế tưởng cũng quá đủ rồi... thật là quá đủ rồi...

Độc Cô Thương cười bằng một giọng thật buồn và nói tiếp:

- Khoái Lạc Vương nói thật chứ không phải dọa, trong tay hắn có nhiều ong độc lắm... dù gì tôi cũng đã được mãn nguyện lắm rồi...

Vừa nói đến đây, Độc Cô Thương vụt chụm cả hai chân lao thẳng đầu vào vách đá...

Bốp!...

Tiếng dội khô khan như ai đập một cái gáo dừa, Độc Cô Thương lộn vòng trở ra ngã chúi xuống nền đá tắt hơi!

Trước phút sắp từ giã cõi đời, miệng Độc Cô Thương vẫn còn nghe lấp lụp:

- Được một tri kỷ, chết cũng thỏa mãn rồi, hướng chỉ mình có đến hai...

Hùng Miêu Nhi khóc rống lên:

- Đồ ngu... chuyện gì phải chết... đồ ngu...

Nhân diện của mỗi con người đều rất khác nhau, sự hồi dương của Độc Cô Thương rất là kỳ lạ, sau câu nói của Hùng Miêu Nhi, hắc vọt cười lên nghe đến rợn người:

- Các bạn có thể làm một kẻ ngu như Vương Lâm Hoa đã nói, thì tại sao tôi lại không biết làm một kẻ ngu như thế chứ?... Các bạn đừng quên rằng tôi chết cho các bạn, các bạn phải sống... phải sống...

Hắc nắc lên một cái và bây giờ hắc mới ra người thiên cổ!

Chu Thất Thất vừa khóc vừa nói:

- Trong đám ác vẫn có người lương thiện... thì ra trên đời kẻ lương thiện cũng không phải ít!

Tuy muốn cho Độc Cô Thương chết vì cái sống của mình, nhưng Vương Lâm Hoa cũng không thể nhìn cảnh ấy, hắc quay mặt qua hướng khác kêu lên:

- Xong rồi, Khoái Lạc Vương, còn nói gì nữa không?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Thuận với ta là sống, nghịch với ta là chết, không có con đường nào khác nữa... Chuyện trước mắt đó, các vị đã thấy rõ ràng, cuối cùng của các vị cũng thế mà thôi!

Trầm Lăng gần từng tiếng một:

- "Tứ Bá" dưới tay của các hạ, kẻ chết, kẻ bỏ đi, tay chân của các hạ đều đứt cả rồi. Các hạ để cho đến khi tất cả mọi người còn lại nổi lên phản biến một lượt, thì có lẽ không còn ăn năn kịp nữa!

Khoái Lạc Vương cười mũi:

- Bản vương ngang dọc một đời bằng tài sức của chính mình đã bao nhiêu năm rồi, thiên hạ ai đã làm gì bản vương được chứ? Huống chi...

Ông ta ngửa mặt cười một tràng dài rồi nói tiếp:

- Huống chi bây giờ lại có được một tay chân đắc lực, một con người mà so với bọn bộ hạ của bản vương hơn gấp ngàn lần, thì bây giờ bản vương còn sợ gì ai nữa chứ?

Trầm Lăng hơi rung động nhưng miệng vẫn điềm nhiên:

- A... người ấy là ai thế?

Khoái Lạc Vương cười sằng sặc:

- Các người sẽ không bao giờ đoán nổi người ấy là ai... Nếu không nhờ vào diệu kế của người ấy thì bản vương không làm sao tìm được các người, được người ấy ở bên cạnh, trọn đời bản vương sẽ không biết đến cái lo là gì nữa cả!

Bọn Hùng Miêu Nhi quả đã hết hồn, người mà Khoái Lạc Vương xem trọng và đề cao như thế thì nhất định tài của hắn không thể dưới Trầm Lăng được...

Nhưng khắp trong võ lâm hiện tại, lại còn có một người như thế nữa sao?...

Vương lân Hoa vụt cười:

- Vô luận như thế nào, các hạ cũng phải giữ lời hứa, hãy để cho chúng tôi ra khỏi nơi đây rồi sẽ tính!

Khoái Lạc Vương cũng cười:

- Ra đi, bản vương có cản trở gì đâu?

Vương lân Hoa hơi lo lắng:

- Các hạ...

Khoái Lạc Vương cười và chận nói:

- Phía bên đây là những khối đá chồng lên sơ sài đấy thôi, theo đó, các vị sẽ tìm được con đường ra rất dễ, bản vương đã chẳng cản trở mà còn đợi nơi cửa động để tiễn đưa các vị đi nữa...

Câu nói xa lẩn xa lẩn, đúng là Khoái Lạc Vương đã bỏ đi...

Vương lân Hoa kêu lên:

- Khoái Lạc Vương... Khoái Lạc Vương... khoan...

Hắn gọi giật ngược, nhưng chỉ nghe tiếng dội của hắn chứ không có tiếng trả lời...

Cũng may ngọn đèn vẫn còn để nguyên chỗ cũ.

Vương lân Hoa chạy lại xô thử ngay chỗ đó, và hắn thở phào:

- Hắn không có gạt mình, đúng là chỗ này đã chỉ sắp hồ mà thôi!

Hùng Miêu Nhi nhìn hắn bằng con mắt đỏ lòm:

- Thật tình ngươi coi việc sống chết quan trọng đến như thế sao?

Vương lân Hoa nói:

- Thật thì tại hạ không bao giờ muốn cho mình chết, nhưng nếu người nào muốn tìm cái chết thì tại hạ không hề phản đối!

Hùng Miêu Nhi mím miệng không nói nữa, cả bọn xúm lại chỗ có ánh sáng của ngọn đèn mò tìm lối thoát...

Rõ ràng nơi đó đã được xếp chồng chất lên nhau và được trét bằng đất sét, nhưng phải mất một lúc khá lâu mới tìm ra lối thoát...

Hùng Miêu Nhi xốc lấy xác Độc Cô Thương, và từng người, từng người một nhẹ đi ra.

Họ rất sợ cây đèn rơi tắt.

Đến bây giờ bọn Trầm Lăng mới phát hiện ra địa đạo này rất nhiều ngõ ngách quanh co phức tạp, kiểm điểm sau cùng, thấy có ba con đường có thể thoát ra ngoài. Ba con đường đó, lại cũng là những con đường quanh lộn sâu hun hút.

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Nguy rồi, chúng ta mắc mưu hãn rồi!

Trầm Lăng gật gù:

- Có thể...

Vương Lâm Hoa nói:

- Tuy hãn nói thả mình, nhưng đường như thế này nếu không có dẫn thì làm sao mà ra được? Đúng là ta bị hãn chôn sống nơi đây rồi!

Trầm Lăng thở ra:

- Có lẽ là chết đói...

Hùng Miêu Nhi nói lớn:

- Đúng rồi, cho đến bây giờ, trong bọn mình có người ít nhất cũng đã một ngày một đêm không ăn cơm rồi, chắc là chết đói thật quá!

Trầm Lăng nói:

- Đây là độc kế của Khoái Lạc Vương, hãn muốn làm cho chúng ta đói lả, làm cho dở sống dở chết, lúc bấy giờ hãn có thả, mình cũng không làm sao đi nổi nữa!

Vương Lâm Hoa nghiêng rằng:

- Đến lúc đó, đừng nói một tiếng đồng hồ, hãn có thể cho mình đi trước một ngày, mình cũng không mong thoát được!

Chu Thất Thất dựa mình vào Trầm Lăng, nàng thở dài sườn sượt:

- Đừng nhắc thì còn đỡ, nhắc tới tôi phát đói rồi đây!

Trầm Lăng vụt nhóm mình lên chớp mắt:

- Có rồi, có rồi.

Hùng Miêu Nhi mừng hỏi:

- Tìm được cách thoát rồi à?

Trầm Lăng vẫy tay:

- Mang cái đèn lại đây.

Vương Lâm Hoa rọi đèn, Trầm Lăng khom mình xuống dòm sát mặt đá... Mặt đá tuy cứng nhưng nhờ ẩm thấp cho nên bằng vào kinh nghiệm, vẫn có thể nhìn được ít nhiều dấu vết...

Trầm Lăng vừa dòm vừa nói lầm thầm:

- Trong ba con đường này, chỉ nhận diện được một là có thể...

Hắn tập trung tư tưởng không dám để một phút giây lơ đãng, bọn Hùng Miêu Nhi cũng không dám kinh động, luôn cả Chu Thất Thất cũng chỉ đứng xa lấy mắt nhìn chứ không dám lại gần...

Thình lình đèn vụt tắt.

Vương Lâm Hoa lắc lắc và ném cây đèn xuống đất, dậm chân:

- Hết cha nó dầu rồi!

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Thật là ác, hắn đã tính toán trước tất cả... Hắn để cây đèn lại để tỏ ra có nhân có nghĩa, nhưng lại cố ý chứa dầu thật ít, khốn nạn thật!

Trầm Lăng gượng cười:

- Hắn đã làm đúng theo lối mèo vờn chuột, hắn đã xem bọn mình là bầy chuột cùng đường, hắn định vờn riết cho mình đuối sức rồi hắn mới ăn!

Vương Lâm Hoa tặc lưỡi:

- Mà thật anh cũng không còn nghĩ ra được cách gì nữa à?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Hắn xem mình là chuột nhưng mình có phải là chuột không đã chứ?

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Sao lại có thể là chuột được!

Và hắn lộ vẻ vui mừng:

- Không phải là chuột... à đúng rồi, nghĩa là anh đã tìm ra lối thoát?

Trầm Lăng nói bằng một giọng dè dặt:

- Tôi đã nhận ra dấu chân của bọn người khi mới vào đây, đúng là dấu chân đi theo hướng ngách bên trái, mà đã có dấu chân đi vô thì tự nhiên phải ra được chứ!

Vương Lâm Hoa vỗ tay:

- Đúng rồi, như thế thì nhảy thoát cho mau...

Trầm Lăng căn dặn:

- Tất cả dùng tay trái vịn vào vách đá, tay phải thì nắm chặt lấy nhau, người này nắm lấy tay người kia đừng để đi lạc. Tôi đi trước và Chu Thất Thất thì đi kế bên tôi.

Chu Thất Thất kêu lên:

- Vương Lâm Hoa không được đi sau tôi, tôi không chịu hấn nắm tay tôi đâu!

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Thì tôi đi sau rồi vậy!

Chu Thất Thất nói:

- Hùng Miêu Nhi, anh phải cẩn thận nhé, có một con người như thế đi sau lưng thì...

Hùng Miêu Nhi cười nhạt:

- Yên lòng đi, hấn là người thông minh, trước khi có cơ hội đào thoát chắc chắn, quyết không khi nào hấn làm chuyện ám toán mình đâu!

Chu Thất Thất hầm hầm:

- Không được đâu! Với hạng người ấy, anh phải hết sức đề phòng mới được!

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Đàn bà, thật là lòng dạ... Đàn bà...

Chu Thất Thất gắt:

- Sao? Đàn bà sao? Hứ, đàn bà nhưng vẫn là tốt hơn người!

Vương Lâm Hoa nói:

- Cô đừng quên, nếu không phải là tôi thì cô và Trầm Lăng đã...

Chu Thất Thất vụt cười:

- Tôi đã nói, trong đám ác vẫn có nhiều người thiện, lòng dạ của người có lúc cũng... được được, giả như người cứ kha khá như thế mãi, thì chúng ta có phải vui hơn không?

Vương Lâm Hoa làm thinh và lặng lẽ thở ra...

[Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com)